

Recensie Kom maar bij het vrouwtje en Op dagen van scherp licht

Leeuwarder Courant - 14 maart 2004

door Gooitsen Eenling

Fijnzinnig geslepen theaterjuweeltjes

Een blik. Een gebaar. Een loopje. Acteur Servaes Nelissen heeft weinig middelen nodig om herkenbare personages tot leven te brengen. Zaterdagavond maakten we in fijnzinnig geslepen theaterjuweeltjes kennis met twee zeer uiteenlopende types.

In 'Kom maar bij het vrouwtje' ontmoeten we Gertie, een onderwijzeres uit Purmerend. Net teruggekeerd van een trieste vakantie op de Veluwe, mijmert ze over een voorbije relatie met een schoolfotograaf. Haar twee katten en de platen van Bob Dylan kunnen de eenzaamheid niet uit de treurige huiskamer verdrijven. Ze mag dan liederen van Schubert vertalen, tegen een dominante zus of een kille moeder is geen poëzie opgewassen.

Achteloos dreunt Nelissen gekweld tussen de pastelkleurige bank en de piano, het verhaal van Gertie wordt in alle rust verteld. In een regie van Porgy Franssen laveert hij subtiel tussen humor en leed. De theatrale ingrepen zijn subliem: het poppenspel met de twee katten, het gevecht met het antwoordapparaat, het toespreken van de klas tijdens luide muziek, ze laten de mistroostigheid walsen.

Hoe knap de acteur transformeert blijkt in de contrasterende solo 'Op dagen van scherp licht', waarin een Terschellinger kroegbaas na sluitingstijd gelaten zijn levensverhaal vertelt. Hoe hij zijn droom van een eigen boot in het water zag vallen omdat zijn dochtertje overleed na een verkeersongeluk en zijn vrouw verdronk in tranen.

Eerder speelde Nelissen deze monoloog op het Oerolfestival; de tekening van de hypocrisie van de eilanders zal daar niet door iedereen in dank zijn aanvaard. Hij toont daarmee lef. Het menselijke onvermogen in al zijn meedogenloosheid voor het voetlicht brengen, maar getekend met een teder penseel, het geeft aan dat dit talent groot is in het kleine.